

Οι αναμνήσεις του μικρού αδελφού

του Λέανδρου Χριστίδη

Λένε ότι οι άνθρωποι που φεύγουν για το μεγάλο ταξίδι εξακολουθούν να ζουν ανάμεσα μας όταν τους θυμόμαστε. Όταν δεν τους ξενάμε. Και αυτό είναι η μεγάλη αλήθεια.

Για μας της οικογένειας ήταν ο Στελλάκης. Και για τους Κυθρεώτες ήταν ο Στελλάκης της Χρύστας.

Με περνούσε 4 χρόνια. Και όσοι είχαν την ευτυχία να είναι παιδιά μιας πολυμελούς οικογένειας τη δεκαετία του 60 και 70 γνωρίζουν πολύ καλά ότι τα μεγαλύτερα αδέρφια ήταν για τα μικρότερα πάντα σαν δεύτεροι πατεράδες. Προστάτες, σύμβουλοι και καθοδηγητές αλλά ταυτόχρονα και φίλοι.

Και έτοι ήταν πάντα η σχέση μου με τον αείμνηστο αδελφό μου Στυλιανό Χριστίδη, που τόσο ξαφνικά και αναπάντεχα μας έφυγε.

Σε αυτόν έδωσε εντολή η μάνα μας να με πάρει από το χέρι και να με πάει τις πρώτες ημέρες στην πρώτη τάξη του Δημοτικού σχολείου Αγίου Ανδρονίκου Κυθρέας, μέχρι να προσαρμοστώ και να κάνω φίλους. Τα χρόνια εκείνα δεν έπαιρναν οι γονείς τα παιδιά στο σχολείο με τα αυτοκίνητα (που ήταν ούτως ή άλλως σπάνια) αλλά πήγαιναν μόνα τους με τα πόδια σε παρέες διασχίζοντας τα χωράφια όταν δεν είχε βρέξει για να κόψουν δρόμο και να φτάσουν στον λόφο της Τούμπας, που ήταν κτισμένο το σχολείο.

Ήταν αυτός που με έκανε Ανορθωσιάτη. Εμένα και τον αμέσως μεγαλύτερο μου αδελφό. Δεν ξέρω πώς αυτός έγινε Ανορθωσιάτης. Στο Δημοτικό Σχολείο ήμασταν μόνο 3 Ανορθωσιάτες, οι αδελφοί Χριστίδη. Όταν όλα τα άλλα παιδιά στο σχολείο ήταν Αποελίστες, Ολυμπακοί και Ομονοιάτες. Ξεχωρίζαμε σαν την μύγα μέσα στο γάλα για την παράξενη για όλους υποστήριξη μας σε σωματείο

άλλης επαρχίας που δεν συμβάδιζε με τον τόπο γέννησης και διαμονής μας που ήταν δίπλα στη Λευκωσία.

Ήταν και ο πολιτικός μου μέντορας. Μαθητής στην πρώτη τάξη του Γυμνασίου μου ανέθεσε η φιλόλογος να γράψω και να εκφωνήσω λόγο για μια από τις εθνικές μας επετείους (δεν θυμάμαι ακριβώς για ποια από τις 3 εθνικές επετείους που γιορτάζαμε) στα πλαίσια του εορτασμού μέσα στην τάξη.

Πανικοβλήθηκα. Δεν ήξερα τι να γράψω. Πήγα σπίτι και περίμενα τον σωτήρα μου να γυρίσει από το σχολείο του (φοιτούσε τότε στην πέμπτη τάξη της Αγγλικής Σχολής Λευκωσίας).

Μόλις γύρισε έπεσα πάνω του ζητώντας βοήθεια. Εν τώ μεταξύ του είχε αναθέσει η μάνα μας να κάνει κάποιες εργασίες στο περιβόλι.

«Φέρε κόλλες, μολύβι και έλα μαζί μου» είπε. Το θυμάμαι σαν χδες. Να τον ακολουθώ μέσα στο περιβόλι, να μου λέει τι να γράψω και εγώ με τα χαρτιά στα γόνατα να γράφω.

Ήταν φαντάρος και εγώ μπήκα στην εφηβεία και “ψαχνόμουνα”. Του έφαγα τα αυτιά να με πάρει σε καφέ. Τότε στην Λευκωσία των πρώτων χρόνων μετά την τουρκική εισβολή του 1974, υπήρχαν δύο στέκια για την νεολαία. Το Σιρόκο και το Γουίμπι στην οδό Μακαρίου. «Θα σε πάρω στο Γουίμπι που έχει πιο πολύ ηουσία από το Σιρόκο διότι είσαι ακόμα μικρός», μου είπε. Και όντως με πήρε.

Το 1977, μετά την στρατιωτική του θητεία στο πυροβολικό, έφυγε για σπουδές στην Σκωτία που έμελλε να ήταν και ο τόπος εγκατάστασης για την υπόλοιπη ζωή του.

Για οτιδήποτε έκανα, σπουδαστικό, επαγγελματικό ή προσωπικό θέμα πάντα φρόντιζα να ρωτήσω την γνώμη του. «Οχι γιατί δεν ήξερα τι να κάνω, αλλά διότι η θετική του γνώμη ήταν επιβεβαίωση ότι έκανα τη σωστή κίνηση.

Το 2013 με την χρεοκοπία των τραπεζών έμεινα επί ξύλου κρεμάμενος διότι οι εργοληπτικές εργασίες που ήταν η επαγγελματική μου ασχολία είχαν εντελώς ατονήσει και ήμουν άσχημα εκτεθειμένος.

Δεν ήξερα τι να κάνω, ήμουν σε αδιέξοδο

«Έλα εδώ μαζί μας στη Σκωτία». μου είπε στο τηλέφωνο, «μην κάθεσαι στην Κύπρο άπρακτος. Να σε βοηθήσω να βρεις κάτι, χρειάζονται εδώ πολιτικούς μηχανικούς, μέχρι να δούμε τι θα γίνει στην Κύπρο.»

Και όντως πήγα το 2014 και με φιλοξένησε για 1 χρόνο μέχρι να βρω τα πόδια μου. Και για αυτό θα του είμαι πάντα ευγνώμων.

Και εκεί είχα την ευκαιρία να γνωρίζω πτυχές του αδελφού μου που δεν γνώριζα μέχρι τότε λόγω της απουσίας του από την Κύπρο. Τις πτυχές του ως σπουδαίου επιστήμονα μηχανολόγου μηχανικού και ως άριστου οικογενειάρχη.

Με είχε στείλει για συνέντευξη σε διάφορα μελετητικά γραφεία που είχε

επαγγελματικές σχέσεις στο παρελθόν ως μηχανολόγος μηχανικός (προτού εργοδοτηθεί στη Σιέβρον). Μόλις άκουγαν ότι είμαι αδελφός του, έρχονταν να με χαιρετήσουν, μου έλεγαν ότι σε πολλούς νέους μηχανικούς ήταν ο μέντορας τους, το θεωρούσαν τιμή τους που δούλεψαν μαζί του.

Όταν πήγα σπίτι με ρώτησε τι έγινε. «Για μένα δεν ξέρω τι θα γίνει, αλλά εσένα σε έχουν πάρα πολύ ψηλά, αλλά εσύ δεν ξέρεις», του είπα,

Τον θαύμαζα το πώς κατόρθωνε να ισορροπεί, να είναι ταυτόχρονα ένας σπουδαίος επιστήμονας με απασχόληση σε πολύ ψηλές διευθυντικές θέσεις στην Σκοτία και το εξωτερικό όπου εργάστηκε αλλά και ο πανταχού παρών πατέρας και σύζυγος για να λύσει κάθε πρόβλημα.

Πρόεδρος του συνδέσμου γονέων της σχολικής ακαδημίας (Λύκειο) των παιδιών τους για όσο καιρό φοιτούσαν εκεί. «Μα πως τα προλαβαίνεις», του έλεγα και χαμογελούσε ως συνήθως

Ως δραστήριο μέλος του Ινστιτούτου Μηχανολόγων Μηχανικών Βρετανίας του παραρτήματος της περιφέρειας Σκοτίας, ήταν ο πρόεδρος της επιτροπής που αξιολογούσε τις αιτήσεις των νέων μηχανολόγων μηχανικών για να πάρουν τον τίτλο του chartered engineer που είναι ο ανώτερος επαγγελματικός επιστημονικός τίτλος που μπορεί κάποιος να λάβει στην καριέρα του ως επιστήμονας μηχανικός.

Αλλά για τον επιστήμονα μηχανολόγο μηχανικό Δρα Στυλιανό Χριστίδη θα επιχειρήσω να γράψω ένα ξεχωριστό κείμενο.

Πήρε την σύνταξη του στα τέλη του 2022.

«Τώρα θα ξεκουραστώ και θα κάνω ταξίδια στην Κύπρο και την Ελλάδα που δεν μπόρεσα να κάνω τόσα χρόνια όσο θα ήθελα», μου έλεγε. Και όντως άρχισε να ταξιδεύει, πολλές φορές και με τους δύο γιους του για να τους γνωρίσει την Κύπρο, είτε στη Ελλάδα με τον μεγαλύτερο μου αδελφό σε αρχαιολογικούς χώρους και μοναστήρια

Φρόντισε να γραφτεί και στα διαδικτυακά μαθήματα Αρχαίων Ελληνικών του Πανεπιστημίου Αθηνών διότι όπως μου εξομολογήθηκε ήθελε να προσπαθήσει να διαβάσει κείμενα της αρχαίας ελληνικής γραμματείας από το πρωτότυπο κείμενο.

Και η σύζυγος του μας είπε ότι τους τελευταίους μήνες τα βράδια συνήδιζε να της διαβάζει αποσπάσματα από την Καινή Διαθήκη από το πρωτότυπο αρχαίο κείμενο και να της τα μεταφράζει στα αγγλικά.

Την δε τελευταία νύκτα πριν το θάνατο του της είχε διαβάσει το κατά Ιωάννη κεφάλαιο 15:1-8 «Εγώ ειμί η άμπελος η αληθινή ...»

Αιωνία να είναι η μνήμη σου αξέχαστε μας αδελφέ